

[H. P. Jensen.]

Sørensen: Hvad hedder han?). Det kan jeg ikke oplyse, men at det er en Kendsgerning, staar jeg inde for. Og saadan gaar det ikke alene med Høns, men med mange andre Ting.

Det Lovforslag, vi her behandler, omfatter jo det, der med en Fællesbetegnelse kaldes for Dyr, og ved Dyr forstaas Heste, stort Kvæg, Kalve, Faar, Lam, Geder og Svin. Det er givet, at der indenfor alle disse Grupper af Dyr er mange, der trænger til en rigtig Kontrol, før de bruges til Menneskeføde, og de nugældende Kontrolbestemmelser er langt fra tilstrækkelige til at værne Publikum mod usunde Varer. Selv det Lovforslag, som ligger paa Tingets Bord, kan man ikke antage vil være tilstrækkeligt. Det maa være Begyndelsen til en fuldstændig ensartet Kontrol, saaledes at vi virkelig kan sige, at vi her i Landet har en god og forsvarlig Kontrol. Men dette Lovforslag er efter min Mening et Overgangsled, og det har specielt en Fordel, nemlig at det er præget af en Klarhed og Bestemthed, som vi ofte mangler i Forslag, der forelægges for Rigsdagen.

Den højtærede Landbrugsminister redogjorde i sin Forelæggelsestale for Formerne for Kødkontrollen, som de er anført i § 2, der omhandler de tre Kategorier, som nævnes der, og for ikke at gøre mig skyldig i Gentagelser skal jeg afholde mig fra at udtale mig derom. Derimod vil jeg gerne her understrege, at for mig staar det saadan, at Lovforslaget indeholder to fundamentale Ting: for det første Bortfald af den hidtidige Ret til at indføre saakaldt § 2-Kød i Slagtehuskommuner og for det andet Henvisning af anden Klasses Kød og Slagteraffald til særlige Udsalgssteder. Det er to Goder, som, selv om de skulde koste lidt, ikke nemt kan betales for dyrt. Det er efter min Mening det fundamentale i Lovforslaget og betyder et stort Fremskridt fra den haltende Ordning, som er gældende for Tiden. Hvis dette Lovforslag, hvad jeg haaber, bliver ophøjet til Lov, vil det sikkert ogsaa betyde, at der opføres flere offentlige Slagtehus og dermed skabes forøget Kontrol til Gavn for Forbrugerne.

At henvise Salg af anden Klasses Kød til bestemte Udsalgslokaler er den eneste Maade, paa hvilken jeg mener man kan tolerere Salget heraf, idet Køberen paa den Maade er ganske klar over, at han køber anden Klasses Kød, og er sikker paa, at han ikke betaler for første Klasses Kød men kun faar anden Klasses Kød; det er saa Køberens egen Sag, om han vil købe en Vare, der er ringere end den, som er mærket med

første Klasses Stempel. Som Forholdene er i Øjeblikket, er det ganske vist ikke ret mange af de Slagtere, der slagter et Kreatur, som faar anden Klasses Stempel, der selv sælger en saadan Krop Kød, nej, de ønsker ikke at have den i deres egen Butik, de afhænder den til en eller anden Kør-om-Slagter, som saa kører rundt til Beboerne, særlig ude i Oplandskommunerne, og søger at afsætte Kødet. Hvis det nu var saadan, at det sorte Stempel virkede efter sin Hensigt, tjente det jo som et Varsko for Forbrugerne, og saa maatte de, som jeg sagde før, selv om det; saa kunde man i denne Forbindelse sige, at der var ingen Ko paa Isen. Men saadan er det jo ikke, for naar et saadant Dyr parteres i smaa Stumper og Stykker, og Sværten ikke er rigtig tør, er det ikke umuligt at faa gnedet noget af den friske Farve af, og saa forsvinder altsaa Stempelmærkerne, selv om det ikke sker i svingagtigt Øjemed. Der er altsaa ikke nogen absolut Sikkerhed for Forbrugerne i Øjeblikket, det kan meget vel være anden Klasses Kød, de køber, selv om de tror, det er første Klasses. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at Misbrugene efterhaanden bliver sjældnere, dels paa Grund af den skarpe Kontrol, dels fordi der næsten indenfor alle Erhverv er ved at trives den Opfattelse, at man skal behandle andre Mennesker, saadan som man selv vil behandles; det er ikke saa galt, som det har været for en Del Aar tilbage, men naturligvis, der er brødne Kar i alle Lejre.

Jeg er ikke sikker paa, at dette Lovforslag vil blive helt vel modtaget af alle Slagtere og Dyrslæger. Jeg har allerede set en Landslagter fare frem i en stor Artikel, som han selv kalder et Varsko til Danmarks Landbrugere; han optræder som Landbrugernes Ven, der vil værne dem og passe paa, at der ikke sker dem noget, og han opstiller nogle faretruende Tal med Hensyn til Kontroludgifterne. Men heldigvis er der en Kollega til ham, en af mine forstandige Landsmænd fra Falster, som giver ham Svar i Slagteritidende, og denne Mand slutter sin Artikel saaledes: Nej, det eneste rigtige er at faa en ensartet Kødkontrol over hele Landet, saa er Folk sikrede, og ingen bliver forfordelt, som Tilfældet er nu. Se, det er netop Sagen! Men det er det, vi ikke kan naa i Øjeblikket, og naar vi ikke kan det, maa vi være glade for det Lovforslag, der foreligger, da det jo, som det meget rigtigt er blevet sagt, er en Station paa Vejen mod det endelige Maal.

Da jeg før nævnte Dyrslæger paa de Steder, hvor der ikke er offentlige Slagte-